

Република Србија
Врховни касациони суд
Кзз 1055/2015
08.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Р., због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ у вези члана 61. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката Д.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 22/2014 од 15.06.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 133/2015 од 11.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 08.12.2015. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката Д.Ђ. поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 22/2014 од 15.06.2015. године и Вишег суда у Чачку Кж 133/2015 од 11.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 22/2014 од 15.06.2015. године, окривљени М.Р. оглашен је кривим због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ у вези члана 61. став 1. КЗ и због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па је, након што су утврђене појединачне новчане казне у износу од по 10.000,00 динара, осуђен на јединствену новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, а да приватном тужиоцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 117.690,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 133/2015 од 11.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Р., адвоката Д.Ђ. и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 22/2014 од 15.06.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Р., адвокат Д.Ђ., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде закона, без стављања конкретног предлога суду у погледу одлуке по захтеву.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката Д.Ђ. је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да нижестепене пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП због које повреде, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП подношење захтева није дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да кривична дела у питању по закону не представљају кривична дела, јер не садрже једно од својих законских обележја и то радњу извршења која се огледа у упућивању изјаве којом се по објективној оцени изражава омаловажавање одређеног лица, произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног М.Р. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 3 пасус трећи и пети образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи једног продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ у вези члана 61. став 1. КЗ и једног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Наводима из захтева браниоца окривљеног да суд није применио одредбу члана 176. КЗ које искључује кажњивост окривљеног за кривична дела у питању, на који начин је повредио закон на његову штету, произилази да и у овом делу захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Међутим, како одредба члана 176. КЗ прописује некажњавање за кривична дела из чл. 173. до 175. КЗ, док је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим због извршења једног продуженог кривичног дела увреда из члана 170.

став 1. КЗ у вези члана 61. став 1. КЗ и једног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то, по оцени Врховног касационог суда, а супротно наводу из захтева браниоца окривљеног и није било места примени одредбе члана 176. КЗ.

У наводе захтева којима се правноснажне пресуде побијају због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд се није упуштао, будући да погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.